●ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«КІБОРГ» «МАРШАЛ»: «НЕ ЧИТАЙТЕ РОСІЙСЬКИХ КАЗОК»

Оборонці української «Брестської фортеці» — донецького аеропорту — величезна гордість українців, символ мужності українського солдата. За них молиться вся країна. Це люди з надзвичайною силою духу та великим українським серцем. У цьому переконався наш кореспондент під час зустрічі з одним із них — офіцером з позивним «Маршал».

СТОР. 5

Народна АРМІЯ

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

СУБОТА, 8 ЛИСТОПАДА 2014 РОКУ №80 (5313)

●ХРОНІКА АТО

НА ДОНБАСІ ТІСНО ВІД РОСІЙСЬКИХ ТАНКІВ

СИЛИ АТО ГОТУЮТЬСЯ ДО АДЕКВАТНИХ ДІЙ ЗА БУДЬ-ЯКОГО РОЗВИТКУ СИТУАЦІЇ

Фото Романа ДРАПАКА

На окупованих територіях Сходу України та на кордоні з РФ спостерігається зростання кількості російських військ. Зокрема, за оперативними даними, до прикордонних з Україною районів з боку Ростова-на-Дону перекинуто близько 60 одиниць бронетехніки. На залізничну станцію міста Каменськ-Шахтинський прибув ешелон з 50-ма танками Т-64 і 10-ма командно-штабними машинами без розпізнавальних знаків. Зафіксовано також ешелони з технікою, що прослідували через м. Молодогвардійськ Луганської області. Днем раніше в напрямку м. Красний Луч Луганської області зафіксовано переміщення колони військової техніки з 32-х танків, 16-ти гаубиць Д-30 та 30-ти КАМАЗів з боєприпасами та живою силою. Також із території РФ до України через населений пункт Ізварине зайшла колона вантажівок, серед яких зафіксовано 3 КАМАЗи із РЛС. Передислокація військової техніки та російських найманців до лінії фронту триває. Водночас командування ЗС РФ перевело окремі частини військово-транспортної авіації в Підмосков'ї та Рязанській області до бойової готовності. Це передбачає можливість оперативної доставки літаками Іл-76 додаткових підрозділів і військової техніки до кордону з Україною. Сили АТО готуються до адекватних дій за будь-якого розвитку ситуації.

Росіяни продовжують здійснювати повітряну розвідку на кордоні та в контрольованих районах вздовж лінії бойових зіткнень. Загалом впродовж доби зафіксовано 6 безпілотників та один вертоліт. Безпілотники зафіксовано над Маріуполем та над його околицями. Вертоліт зафіксовано на кордоні з окупованим Кримом.

СТОР. 3

●УДАРИ ПО ТИЛАХ

АТАКУЮТЬ ПСЕВДОВОЛОНТЕРИ,

АБО ЯК ВОРОГ НАМАГАЄТЬСЯ ВБИТИ КЛИН МІЖ НАРОДОМ ТА ВІЙСЬКОМ

Безсумнівно, що боротьба за цілісність та незалежність України буде переможною, якщо стане всенародною. Нині народ і військо як ніколи єдині. У Кремлі перед початком агресії добре знали стан української економіки, війська, але не передбачили силу народної підтримки армії. І це значною мірою зламало плани агресора. Нині він намагається досягти реваншу на фронті боротьби за народну свідомість.

Інформаційно-психологічна війна проти України з боку наших сусідів розпочалась задовго до перших пострілів та вибухів в окремих районах Донбасу. Її наслідки не менш руйнівні для країни, ніж масовані потужні артобстріли по наших містах, бо багатьох людей заморока узяла. Ми знаємо результати тривалого інформаційного зомбування населення Донбасу пропагандистською машиною Росії.

У цьому контексті важливо наголосити, що від рівня довіри мешканців Донбасу до військовослужбовців, задіяних в антитерористичній операції, значно залежатимуть і терміни проведення АТО.

Об'єктивно оцінюючи важливість масованих інформаційно-психологічних атак, Росія посилює боротьбу за свідомість населення Донбасу. Вона кидає на цей фронт нові сили, не обмежуючи себе у способах та методах ведення ідеологічної війни.

СТОР. 6

Народна армія
8 листопада 2014 року

●РІШЕННЯ МІНІСТРА ОБОРОНИ

КАДРОВИЙ РЕЗЕРВ З УЧАСНИКІВ АТО

Міністром оборони України генерал-полковником Степаном Полтораком прийнято рішення щодо створення Кадрового резерву з числа офіцерського складу учасників АТО для призначення на посади в органи військового управління, зокрема з числа тих, хто отримав поранення (пошкодження) під час виконання бойових завдань.

— Формування професійного офіцерського корпусу Збройних Сил України нового зразка потребує підвищення якості укомплектованості органів військового управління усіх рівнів, насамперед тих підрозділів, робота яких безпосередньо впливає на бойову готовність військових частин Збройних Сил України та їх всебічне забезпечення, — розповідає тимчасовий виконувач обов'язків директора Департаменту кадрової політики Олег Яцина. — У зв'язку з цим виникає потреба в укомплектуванні органів військового управління, зокрема Генерального штабу Збройних Сил України, Міністерства оборони України, видів Збройних Сил, оперативних командувань професійно підготовленим особовим складом з бойовим досвідом, набутим в ході проведення антитерористичної операції на Сході України.

Фахівцями Департаменту кадрової політики МО України попередньо була проведена робота щодо можливості включення у Кадровий резерв поранених осіб з числа старшого офіцерського складу у кількості 58 осіб.

Проте, як зазначили спеціалісти відділу управління кар'єрою та комплектування офіцерами посад номенклатури Міністра оборони України, така кількість осіб не зможе забезпечити потреби органів військового управління Збройних Сил України у військових кадрах з бойовим досвідом роботи. Тому Міністром оборони України було прийнято рішення щодо оцінки службової діяльності всіх осіб старшого офіцерського складу — учасників АТО, які виявили високий професіоналізм та ділові якості під час виконання завдань та за підсумками проведеної роботи сформувати дієвий Кадровий резерв для подальшого укомплектування посад органів військового управління.

Усі пропозиції щодо кандидатів, разом з їх службовими характеристиками, надаватимуться до Департаменту кадрової політики Міністерства оборони України, після чого відбуватиметься призначення зазначених осіб на посади в органи військового управління, з урахуванням фаху і досвіду служби.

Рішення щодо призначення осіб офіцерського складу до органів військового управління прийматимуться відповідно до номенклатури призначення, за умови перебування військовослужбовців у цьому Кадровому резерві.

Варто зазначити, що за рішенням Міністра оборони України до цієї роботи активно залучатимуться представники волонтерських організацій.

Дві посади, робота над комплектуванням яких триває в оборонному відомстві, на конкурсній основі обіймуть досвідчені волонтери, які безпосередньо працювали в зоні АТО. Окрім питань Кадрового резерву, вони опікуватимуться також нагородженням державними нагородами та відомчими відзнаками військовослужбовців — учасників антитерористичної операції.

На переконання глави оборонного відомства, ці люди під час роботи в зоні АТО на власному досвіді пересвідчилися, хто саме з військовослужбовців проявив справжній героїзм, вміння та навички і, відповідно, заслуговує на отримання нагород та призначення на вищі посади.

Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

●УКРАЇНА В ЦЕНТРІ УВАГИ

«ВАША БОРОТЬБА ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ Є ОДНІЄЮ ІЗ НАЙВАЖЛИВІШИХ У СВІТІ»

У Києві Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак провів зустріч з генералом армії США у відставці Уеслі Кларком — колишнім командувачем військами НАТО, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

— Сьогодні керівництво держави та Збройних Сил робить усе можливе, аби захистити Україну, відстояти її територіальну цілісність та недоторканість, — зазначив генерал-полковник Степан Полторак. — Так сталося, що країна, яку ми вважали дружньою, сьогодні фактично здійснила акт агресії проти України, веде проти нас неоголошену війну та усіляко підтримує незаконні збройні формування на Сході держави. Ми рішуче засуджуємо дії терористів, подібні до нещодавнього обстрілу з артилерії школи у Донецьку, внаслідок якого загинули та отримали поранення діти.

Міністр оборони України підкреслив, що Російська Федерація продовжує надавати всебічну підтримку терористам на Донбасі.

— Сьогодні для керівництва Росії є абсолютно неприйнятним розвиток України як демократичної держави, її активна інтеграція в Європейську спільноту, — наголосив Міністр оборони України. — Тому східний сусід активно підтримує терористів, постачає їм зброю, артилерію, танки, підтягує до наших кордонів свої війська та робить усе, аби дестабілізувати ситуацію в Україні.

За словами генерал-полковника Степана Полторака, на превеликий жаль, частина громадян на Сході України, збуджена активною діяльністю російської пропагандистської машини, в основі якої є тотальна брехня, нерідко піддається на провокації, влаштовані терористами та російськими найманцями.

Наприкінці зустрічі Міністр оборони України вкотре подякував за зусилля, які США докладають для підтримки України та ще раз підтвердив готовність української сторони до співпраці.

Генерал Уеслі Кларк подякував Міністру оборони України за можливість провести зазначену зустріч та наголосив на важливості порушених питань.

— Сьогодні увесь світ спостерігає за подіями в Україні, і повірте, ваша боротьба за незалежність є однією із найважливіших у світі, — зазначив Уеслі Кларк.

●ОФІЦІЙНО

ДЕРЖАВА ЗАБЕЗПЕЧИТЬ ПРОТЕЗУВАННЯ ПОРАНЕНИМ

Президент підписав Закон про внесення змін до Державного бюджету на 2014 рік, що дозволить профінансувати витрати на протезування учасників антитерористичної операції, які отримали тяжке поранення, повідомляє прес-служба глави держави.

Згідно з Законом № 1705-VII «Про внесення змін до додатка № 3 до Закону України «Про державний бюджет України на 2014 рік», зокрема, запроваджено нову бюджетну програму «Забезпечення протезуванням та ортезуванням виробами підвищеної функціональності за технологіями виготовлення, які відсутні в Україні, окремих категорій громадян, які брали участь в антитерористичній операції та/або у забезпеченні її проведення і втратили функціональні можливості кінцівки або кінцівок» у обсязі 7 млн грн.

Крім цього, у відповідності до Закону, на 2,2 млн грн збільшено видатки на фінансування у 2014 році новоутвореної Державної служби у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції.

Коментуючи підписаний главою держави Закон про зміни до Державного бюджету, який дозволяє виділити додаткові кошти на протезування, Радник Президента України Ольга Богомолець відзначила, що в середньому на одного постраждалого військовослужбовця із зони АТО виділяється близько 130 тис. гривень. «Для нас є надзвичайно важливим введення волонтерів до координаційних груп, які будуть займатися і відслідковувати результати цього протезування, задля уникнення корупційного використання виділених державою грошей, щоб вони контролювали якість виготовлення протезів і своєчасне та адекватне протезування», — сказала Радник Президента.

Вона повідомила, що, за інформацією Міністерства оборони, в Україні за час проведення АТО 55 громадян потребують протезування, з них 46 військових Збройних Сил, 2 прикордонника, 3 рятувальника і 4 військових Національної гвардії. Всього, за словами Ольги Богомолець, щорічно в Україні отримують протези від 11 до 13 тис. людей.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

●НА ЧАСІ

ДЕРЖПІДПРИЄМСТВА ПРОМОНІТОРИТЬ МІЖНАРОДНА КОМПАНІЯ

У Міністерстві оборони України підписано Протокол про співробітництво з міжнародною компанією «PricewaterHouseCoopers Україна». За ініціативи Міністра оборони України генерал-полковника Степана Полторака, міжнародними експертами буде проведено діагностику діяльності окремих концернів і державних підприємств, що входять до сфери управління Міноборони, на предмет ефективності їхньої господарської діяльності.

Нині до сфери управління Міністерства оборони України належать 118 суб'єктів господарювання. 105-ма підприємствами, що входять до складу трьох концернів, функціонально управляє Департамент економічної діяльності Міністерства оборони України. За висновком фахівців Департаменту, належність багатьох із підприємств до сфери управління Міноборони не має належного обґрунтування та очікуваного економічного ефекту. У переважній більшості вони мають заборгованість перед бюджетом, знаходяться у стані банкрутства та не сплачують податки.

За словами тимчасового виконувача обов'язків директора Департаменту економічної діяльності Міністерства оборони України Юрія Гусєва, фахівці відомої у світі компанії проведуть комплексний моніторинг та діагностику діяльності концернів і державних підприємств на предмет ефективності їх функціонування та наявності корупційних тіньових схем. За результатами аудиту, Міністру оборони України генерал-полковнику Степану Полтораку буде надано пропозиції для подальшого прийняття управлінських рішень.

— У випадку виявлення міжнародними аудиторами ознак злочину чи корупції, згідно із законами України, дані будуть передані у правоохоронні органи, — зазначив він.

Володимир КОРНІЯКА, «Народна армія»

●СОЦІАЛЬНА АДАПТАЦІЯ

ДЕМОБІЛІЗОВАНИМ ЗАПРОПОНУЮТЬ НОВУ РОБОТУ

Соціальною адаптацією військовослужбовців, які повертаються із зони проведення антитерористичної операції займатиметься освітній Фонд BrainBasket. Для цього спільно з оборонним відомством був розпочатий проект Coding for Future з навчання учасників АТО і переселенців основам тестування програмного забезпечення. Він діятиме разом з партнерськими тренінговими центрами та громадською ініціативою «Центр зайнятості Вільних людей».

— Однією зі складових соціального захисту в Збройних Силах України є соціальна та професійна адаптація військовослужбовців, які підлягають звільненню з військової служби. Особливо актуальним дане питання постає в період проведення антитерористичної операції. Це обумовлено збільшенням кількості військовослужбовців, які будуть звільнені після оголошення демобілізації. Враховуючи зазначене, виникає об'єктивна потреба створення для них сприятливих умов та системи попередньої допомоги і адаптації, — зазначив заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед.

Своєю чергою, голова правління Фонду BrainBasket Яніка Меріло додала, що декілька навчальних груп з учасників АТО вже розпочали роботу. Загалом передбачається три варіанти навчання: комп'ютерні класи при госпіталях і реабілітаційних центрах, онлайн-навчання та заняття у тренінгових центрах. Для більшої зручності передбачається, що заняття будуть поділені на модулі з можливістю зміни формату навчання.

Проект дозволить безкоштовно опанувати нову затребувану на ринку праці професію молодшого інженера з тестування програмного забезпечення. Передбачається, що навчання триватиме 3 місяці, по завершенні якого буде виданий відповідний сертифікат. Після чого учасникам програми допоможуть працевлаштуватися в IT-компаніях. До речі, деякі з них вже готові прийняти на роботу нових фахівців.

Для участі в проекті або його підтримці необхідно залишити заявку на сайті brainbasket.org чи зв'язатись безпосередньо з Фондом bbf@brainbasket.org

Микола ФЕДОРКІВ, «Народна армія»

●ОГОЛОШЕННЯ

Оголошується конкурс на заміщення вакантної посади державного службовця — начальника відділу соціальної політики Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України.

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста, магістра, стаж роботи за фахом на державній службі не менше 3-х років або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 5-ти років.

Термін подання документів на конкурсну комісію — протягом 30 календарних днів з дня опублікування оголошення за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України.

За довідками звертатися за тел.: 454-43-35.

***

Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка згідно з вимогами інструкції «Про порядок заміщення вакантних посад командування, наукових, науково-педагогічних (педагогічних) працівників у вищих військових навчальних закладах» (військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів) на конкурсній основі, затвердженої спільним наказом Міністерства оборони України та Міністерства освіти і науки України від 20.08.2001 № 285/602 оголошує конкурс на заміщення вакантних посад наукових працівників Військового інституту.

1. Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України.

1.1. Лінгвістичний науково-дослідний центр.

Відділ науково-методичного забезпечення військово-політичного перекладу:

провідний науковий співробітник.

Науково-методичний відділ проблем термінологічного та інформаційно-аналітичного забезпечення:

старший науковий співробітник (0,5 ставки);

старший науковий співробітник (0,5 ставки).

1.2. Науково-дослідний центр.

Відділ наукових досліджень військово-технічних розробок:

науковий співробітник (0,25 ставки);

науковий співробітник (0,25 посади).

Відділ (гуманітарних та геоінформаційних досліджень:

старший науковий співробітник (0,5 ставки).

Науково-дослідний відділ проблем військового та міжнародного гуманітарного права:

провідний науковий співробітник.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів:

Провідний науковий співробітник — можуть заміщувати особи, які мають науковий ступінь та досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

Старший науковий співробітник (науковий співробітник) — можуть займати особи, які мають науковий ступінь або вчене звання. В окремих випадках зазначені посади можуть заміщати: висококваліфіковані фахівці з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають повну вищу освіту та досвід керівної (науково-дослідної) роботи не менше двох років.

Останній день прийому документів кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад наукових працівників Військового інституту — 10.12.2014.

Для участі в конкурсі подаються документи:

заява;

автобіографія;

копії документів про освіту та кваліфікацію;

службова характеристика;

копія паспорта;

копія довідки про присвоєння реєстраційного номера облікової картки платника податків (ідентифікаційного номера);

копія трудової книжки;

копії документів про науковий ступінь, вчене звання;

список наукових праць (винаходів) — за наявності.

Документи подавати за адресою: 03680, м. Київ, вул. Ломоносова, буд. 81.

***

Посвідчення офіцера БЛОНАРА М.М., серія УК № 187924, видане 27.11.2009 року Департаментом Кадрової політики МО України, вважати недійсним.

ХРОНІКА АТО

НА ДОНБАСІ ТІСНО ВІД РОСІЙСЬКИХ ТАНКІВ

СИЛИ АТО ГОТУЮТЬСЯ ДО АДЕКВАТНИХ ДІЙ ЗА БУДЬ-ЯКОГО РОЗВИТКУ СИТУАЦІЇ

ІНТЕНСИВНІСТЬ ОБСТРІЛІВ ПОЗИЦІЙ СИЛ АТО НЕ ЗМЕНШУЄТЬСЯ

На Первомайському напрямку позиції неподалік н.п. Фрунзе та Гірське терористи обстріляли з «Градів». З мінометів бойовики обстріляли позиції під селищем Кримське та понтонну переправу біля н.п. Нижнє. На переправі загинув один український військовий, одного було поранено. Українські десантники провели зачистку навколишньої місцевості від коригувальників вогню та диверсантів.

Точним артилерійським вогнем у відповідь мінометні розрахунки ворога було знищено. Диверсійна група противника була розбита та відступила. Внаслідок підриву фугасу поранення отримали 7 наших бійців.

Посилилась активність бойовиків на Донецькому напрямку. Позиції українських військових на території аеропорту терористи двічі обстрілювали з артилерії, мінометів, гранатометів та стрілецької зброї.

Поблизу с. Орлівка Ясинуватського району військовослужбовці Збройних Сил України успішно відбили атаку терористів. Терористи зазнали втрат. Бойовики також обстріляли наші позиції з реактивних установок «Град» та артилерії біля с. Тоненьке. Терористи з мінометів, гранатометів та стрілецької зброї обстріляли українські позиції біля н.п. Піски, Мар'їнка, Славне, Авдіївка.

На Дебальцевському напрямку бойовики з мінометів та гранатометів обстріляли позиції сил АТО неподалік н.п. Нікішине, Орлово-Іванівка, Чорнухине та Міус.

На Луганському напрямку з мінометів та стрілецької зброї терористи обстріляли позиції наших сил в районі н.п. Станиця Луганська, Старий Айдар, Сокільники.

На Маріупольському напрямку бойовики обстріляли позиції сил АТО біля н.п. Ломакіне, Гранітне та Новоласпа.

За добу загинуло 5 українських військових, 16 отримали поранення.

МІЖНАРОДНА ПІДТРИМКА

Прем'єр-міністр Франції Мануель Вальс заявив, що умови для передачі Росії першого вертольотоносця типу «Містраль» не виконано.

Глава МЗС Польщі Гжегож Схетина заявив, що Москва порушила принципи суверенітету держав, недоторканності кордонів і незастосування сили в міжнародних суперечках і підкреслив, що анексія Криму Росією та конфлікт на Донбасі поставили під сумнів засади європейської безпеки.

Глава МЗС Литви Лінас Лінкявічюс заявив, що санкції проти РФ не слід пом'якшувати, оскільки Росія готується до нового вторгнення на Схід України.

Посол Австралії в РФ Пол Майлер повідомив, що Австралія має намір обговорити з очільниками країн-членів ЄС можливість запровадження нового пакету санкцій щодо Росії через ту наочну підтримку, яку РФ надала псевдовиборам на Донбасі.

СИТУАЦІЯ В НАСЕЛЕНИХ ПУНКТАХ ЗОНИ АТО

На Луганщині терористи продовжують обстрілювати школи та житлові будинки в населених пунктах. Найбільш інтенсивних обстрілів зазнало м. Гірське Попаснянського району. Бойовики з боку м. Первомайськ, яке контролюють представники так званої ЛНР, здійснили 30 пострілів з артилерії, зруйнувавши 3 приватні будинки по вул. Жовтневій. Один снаряд влучив на територію школи №15, але, на щастя, не вибухнув. Навчання в цей час не проводиться, діти перебувають на канікулах.

Крім того, з «Градів», мінометів та артилерії терористи обстріляли м. Золоте Попаснянського району, с. Кримське Новоайдарського району, с. Вільхове та с. Старий Айдар Станично-Луганського району.

Внаслідок інтенсивних обстрілів терористів біля автодороги Бахмутка поблизу м. Кіровськ пошкоджено лінію електропередач. Через це відсутнє електропостачання в населених пунктах, які контролюють терористи з «ЛНР»: Кіровську, Первомайську, Стаханові, Брянці, Алчевську та значній частині Луганська. Відремонтувати найближчим часом електромережі неможливо через бої.

Управління Пенсійного фонду м. Краматорська продовжує працювати в напруженому режимі зі збільшеним навантаженням. До нього щоденно звертаються від 600 до 800 осіб з окупованих територій та зони проведення АТО. На 6 листопада за переоформленням пенсій звернулися 20,3 тис. громадян. Пенсії за жовтень виплачено своєчасно. З 4 листопада розпочалося фінансування пенсій за листопад. Виплата пенсій здійснюється за графіком. Нагадаємо, що громадяни України з тимчасово окупованих територій можуть отримати соціальні виплати в Управлінні Пенсійного фонду м. Краматорська за наявністю українського паспорта.

За повідомленнями Інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони України

ІНЖЕНЕРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АТО

МІНУС 10 000 НЕБЕЗПЕЧНИХ «СЮРПРИЗІВ»

Групи розмінування Збройних Сил України, які беруть участь у проведенні антитерористичної операції, продовжують працювати у звільнених містах і населених пунктах Донецької та Луганської областей. Фахівцям з розмінування доводиться нейтралізовувати велику кількість залишених терористами розтяжок, а також мін та інших боєприпасів, які не розірвалися.

Як повідомляє Управління преси та інформації МО України, за час проведення АТО військовослужбовці розмінували 54 об'єкти місцевої інфраструктури. Вибухонебезпечні предмети знаходять у підвалах житлових будинків, в адміністративних будівлях, школах та дитячих садках. Терористи залишають замінованими мости, водні колектори, залізничні полотна та важливі й необхідні для життєдіяльності об'єкти інфраструктури.

За даними груп розмінування Збройних Сил України, які задіяні в проведенні АТО, за період їхньої роботи виявлено та знешкоджено 10 284 вибухонебезпечних предметів.

ДОПОМОГА ЛУГАНЧАНАМ

370 ТОНН «ГУМАНІТАРКИ»

Для жителів Сєвєродонецька Луганської області надійшов черговий вантаж гуманітарної допомоги для забезпечення першочергових потреб людей. У регіон доставлено 35 тонн вантажу, а це продукти харчування (крупи, макаронні вироби, згущене молоко), дитяче харчування (молочні каші, пюре для дітей, соки), речі першої необхідності та дитячі засоби гігієни. Працівники Луганської ОДА розповсюджують цю гуманітарну допомогу серед жителів регіону. Як повідомляв Інформаційно-аналітичний центр РНБО України, 4 листопада рятувальники ДСНС України вже доставили на Донбас 47 тонн гуманітарної допомоги. На виділені з держбюджету кошти загалом направлено близько 370 тонн гуманітарної допомоги. Ще планується доставити до 60 тонн.

Народна АРМІЯ
8 листопада 2014 року

● ІНЖЕНЕРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АТО

ВІЙСЬКОВІ «ЗВ'ЯЗАЛИ» БЕРЕГИ СІВЕРСЬКОГО ДОНЦЯ

Нещодавно на одному з важливих напрямків нашої оборони інженерні підрозділи за підтримки артилерії та десантників навели міст через річку Сіверський Донець, що став важливою артерією для надійного забезпечення українських військових, дислокованих на передових позиціях.

Дуже ускладнювали завдання військовим інженерам швидка течія та постійні обстріли з боку терористів. З першою проблемою інженери впоралися самотужки. Іншу — «зняли» артилерійські підрозділи, які вогнем у відповідь примусили терористів «мовчати».

— Під час мого висування з передовим підрозділом для проведення інженерної розвідки нашу колону обстріляли з важкої артилерії. Один зі снарядів вибухнув метрів за 50. На щастя, на тій ділянці земля виявилась доволі рихлою, тож снаряд глибоко зайшов у грунт, який взяв на себе більшість осколків. Кілька з них я взяв собі на пам'ять, — розповів начальник відділу забезпечення Збройних Сил України інженерною технікою та інженерним майном полковник Сергій Деда.

— На протилежному березі річки розташовані наші блокпости, — зауважив начальник Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України генерал-майор Микола Кравчук. — Міст дозволяє суттєво скоротити шлях та час для забезпечення їх усім необхідним. Для наведення переправи було використано комбінований міст з комплекту важкого механізованого мосту вантажопідйомністю 60 тонн. Зазвичай такий міст має довжину 40 метрів, але, враховуючи особливості водної перешкоди, протяжність було збільшено до 60. Свого часу на цьому місці була паромна переправа, яку бойовики знищили, а місцевість навколо замінували. Щоб ускладнити роботи з відновлення переправи, поруч затопили автомобіль ЗіЛ-131. За дві доби військові інженери розмінували місцевість, затоплений автомобіль перемістили на безпечну відстань. Наведення переправи виконували підрозділи 12-го полку оперативного забезпечення, який прибув із Новоград-Волинського та 107-го центру дорожнього забезпечення з міста Дубно. На мосту організована комендантська служба, до складу якої увійшов, окрім інженерів, і підрозділ 80-ї окремої аеромобільної бригади, — розповів генерал-майор Микола Кравчук.

Олексій МАЗЕПА, із зони АТО

● НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЮ ОБОРОНИ

«ДОДОМУ НАМ ЩЕ РАНО»

Блокпост поблизу Мар'їнки на трасі Запоріжжя-Донецьк. Тут уже більше місяця утримують позицію бійці однієї з механізованих бригад. Ситуація в цьому районі неспокійна — за 800 метрів розпочинається територія, підконтрольна бойовикам. На залізобетонній плиті перед опорним пунктом — чимала «колекція» осколків снарядів і мін, як свідчення того, які "гарячі привіти" летять нашим хлопцям з того боку.

— Так, обстрілюють нас тут регулярно, — втомлено говорить солдат, який представився Михайлом з Фастова. — Майже кожний день починався з обстрілів. Кинуть кілька 120-міліметрових мін — і заспокоюються на кілька годин.

Тривалий час блокпост щодня обстрілювали з пересувної установки. Бойовики встановили міномет у кузові автомобіля ГАЗ-66 і вели з нього вогонь.

— Ось за тією лісосмугою він крутився. Виїде «на маршрут», зробить три-чотири постріли і тікає, — продовжує Михайло. — Ми на цього «шишарика» (так називають ГаЗ-66 **— Авт.**) полювали майже місяць, зрештою наші мінометники його вирахували і «накрили».

Побут блокпоста — спартанський. Живуть у перекритих залізобетонними плитами щілинах, які хто називає «норами», а хто більш оптимістично — «квартирами». Як не дивно, але в розмові ніхто з цих хлопців жодного разу не поскаржився на труднощі. Як проблему називали відсутність сучасних приладів спостереження й розвідки. За протилежною стороною хлопці спостерігають за допомогою телескопа, який один із них привіз з дому.

Полтавщина, Рівненщина, Миколаївщина — з цих місцин походять військовослужбовці, які обороняють цей блокпост.

— Ми тут вже, як рідні, — говорять бійці. — Більшість із нас — мирні люди, але мусимо захищати Україну. Зараз ми вже навчились воювати і можемо дати гідну відсіч ворогу.

***

Один із блокпостів на околицях Авдіївки, де несуть службу військовослужбовці територіального батальйону, нещодавно підсилили Т-64. Екіпаж машини зі складу 17-ї окремої танкової бригади з Кривого Рогу. До цього танкісти протягом місяця допомагали тримати оборону в донецькому аеропорту.

Чимала «колекція» осколків снарядів і мін, як свідчення того, які «гарячі привіти» прилітають нашим хлопцям від ворога

Неподалік блокпоста — житловий багатоповерховий будинок. У ньому немає води, газу, лише днями підключили до електроживлення. В будинку залишились всього кілька сімей, яким охоче допомагають військові.

Танкісти і їхній «Барсик»

— Під час виходу з аеропорту ми трохи заблукали, — із посмішкою розповідає командир танкового взводу старший лейтенант Ілля Грумсліс. — Заїхали на територію «сепарів». Було темно, ми йшли без світла, і по нам вели вогонь. Ухиляючись, ми на якийсь час збились із курсу. Але бойовики не встигли нічого зрозуміти, бо в нас не було прапору чи іншого знаку належності. Ми не стріляли, бо знали, що нас швидко розпізнають. Комбат по радіо вивів нас до своїх. А загалом «Барсик» (так із любов'ю називає екіпаж свій танк) молодець, в аеропорту все витримав, тільки пару коробок активної броні поміняли, та пробоїна на кормі залишилась.

Весь екіпаж Т-64 — військовослужбовці, які призвані за мобілізацією чотири місяці тому. Налаштовані всі патріотично й рішуче.

— Додому нам ще рано, — говорить Ілля Грумсліс. — Ми ще за нашого взводного, капітана Титарчука, не відповіли ворогу. Він в аеропорту отримав смертельне поранення.

Роман ТУРОВЕЦЬ, із зони АТО

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«КІБОРГ» «МАРШАЛ»:

«НЕ ЧИТАЙТЕ РОСІЙСЬКИХ КАЗОК»

«Не треба читати російських казок про донецький аеропорт, дивитись й слухати якихось «Гіві» й «Моторолу», — радить «Маршал». — Зараз там твердо стоять наші десантники, піхота, танкісти, артилеристи, хлопці з «Правого сектору». Російські журналісти придумують іноді такі речі, що на голову не налазить. Розповідають, що якийсь там поверх наш, а якийсь зайняли «сєпари». Все це байки. Якщо до терміналу наближається група противника, відкриваємо вогонь, закидуємо гранатами. Часто «ведмедикам» (танки — **прим. ред.**) доводиться працювати. Не раз чули, що всі ці гіві з моторолами жаліються, що дуже вже «укропи» «насипають» сильно, бо в них там все вибухає і горить. Ніхто ні на які поверхи їх не пускає. Обидва термінали — і старий, і новий — наші, все інше — російські казки. І підвали, і дахи з прапорами — все наше. Як ви думаєте, якщо на новому терміналі стоїть наш прапор, то як би ми туди пройшли, якщо третій поверх був би «сєпарським»?

МИ ПРИНЦИПОВО НІКОЛИ НЕ БУДЕМО ФОТОГРАФУВАТИ ВБИТИХ І ТИМ БІЛЬШЕ НЕ БУДЕМО ФОТОГРАФУВАТИСЬ БІЛЯ НИХ. МИ НЕ ЗБИРАЄМОСЬ НІКОМУ ДОВОДИТИ, СКІЛЬКИ МИ ПОКЛАЛИ ТАМ ВОРОГІВ. НЕХАЙ ВОНИ САМІ РАХУЮТЬ СВОЇ ВТРАТИ. МИ НЕ ЗВІРІ, ЩОБ РОБИТИ ТАКІ ФОТОГРАФІЇ, МИ — СОЛДАТИ

Початок на 1-й стор.

Правда вся територія аеропорту прострілюється. З великих відстаней бойовики ведуть вогонь з крупнокаліберних кулеметів, зеніток, мінометів. Тому ми не можемо вільно рухатись навколо терміналів.

Щодо Пореченкова? Мене бентежить те, що актор з Росії вирішив приїхати в чужу країну для того, щоб постріляти по людям, як на сафарі. В людини з написом «Преса» не повинно бути зброї в руках взагалі. Те, що він зробив — не чоловічий вчинок. Після цього, згадуючи кінофільми, в яких він зіграв справжніх мужиків, розумієш, що він насправді нуль, ніхто, безхребетна істота. Я йому вже привіт передавав через громадське TV, не дай Бог йому десь зустрітись із нами. Тут наші хлопці, як почули про цю історію, всі дуже засмутились. Кінофільми за його участю більше не дивитимуться, а ті, які є на ноутбуках, постирали. Вони таке пробачати не можуть. До речі, коли Пореченков в Донецьку на камери позував, в очах у нього був очевидний страх. Як переляканий пес на тих «сєпарів» дивився. А ще почав виправдовуватись, що, мовляв, стріляв холостими, по мішені. Звідки на війні холості патрони, тим більше для великокаліберного кулемета? Тим більше, на відео чітко ж видно, що то бронебійно-запалювальні. Так що цей Пореченков, коли ще раз приїде сюди, то якщо він не слабак, нехай попередить, а ми його зустрінемо...

КОЛИ ПОРЕЧЕНКОВ В ДОНЕЦЬКУ НА КАМЕРИ ПОЗУВАВ, В ОЧАХ У НЬОГО БУВ ОЧЕВИДНИЙ СТРАХ. ЯК ПЕРЕЛЯКАНИЙ ПЕС НА ТИХ «СЄПАРІВ» ДИВИВСЯ

Нам інколи закидають, що ми не можемо підтвердити загибель сотень бойовиків, що не представляємо доказів, фотознімків. Ми принципово ніколи не будемо фотографувати вбитих і тим більше не будемо фотографуватись біля них. Ми не збираємось нікому доводити, скільки ми поклали там ворогів. Нехай вони самі рахують свої втрати. Ми не звірі, щоб робити такі фотографії, ми — солдати. Це російські покидьки полюбляють знімки на фоні розтерзаних і понівечених тіл. Ось чим ми, українські солдати, відрізняємось від них. Так, у них краще технічне оснащення, але в головах у них щось не так. Їхні солдати-строковики пишуть в інтернеті, що поїдуть постріляти по «укропах», а потім на дембель. А зараз їх там собаки їдять, хлопці не дадуть збрехати, самі бачили.

«Сєпари» як солдати підлі і гнилі. Коли були домовленості про обмін загиблими, вони використовували цей час, щоб підібратись до нас поближче й поставити розтяжки. Часто відкривають вогонь по нашим, які забирають вбитих. Не можна вірити ні «сєпарам», ні слову російського офіцера.

Ми не відчуваємо задоволення від того, що вбиваємо людей, навіть якщо ці люди — вороги. Ще раз наголошу, ось цим ми дуже відрізняємось. А вони називають нас карателями. Прийшов ворог — ми його знищуємо. Це наша земля, і ми її захищаємо. Від будь-кого, незалежно від того, ким він себе вважає. Крапка.»

Роман ТУРОВЕЦЬ,
із зони АТО

ІСТОРІЯ ОДНОГО СОЛДАТА

«Я НЕ ЗРАДИВ НІ КРАЇНУ, НІ ДІТЕЙ, НІ КОМАНДИРА»

Євген Бондаренко з Харківщини добровольцем пішов захищати територіальну цілісність України. У чоловіка п’ятеро (!) дітей. До війська працював начальником охорони одного з супермаркетів. Служив кулеметником у 22-му батальйоні територіальної оборони. На початку вересня його розвідувальний підрозділ отримав завдання захопити блокпост терористів в одному з районів Луганщини. Виявилося, що бойовики напередодні його залишили. Але невдовзі на нових позиціях розвідникам стало дуже гаряче. Далі пропоную розповідь самого Євгена:

«Того дня, 5 вересня, ми залишилися вчотирьох. Я, мій командир — старший лейтенант Костянтин М., наш медик та капітан Євген К. з іншої частини, який керував БМП, прибули в селище Весела Гора, де вже тримав оборону нечисленний підрозділ наших військових. Ми поставили свою БМП в окоп та обладнали позицію для кулемета ДШК.

Попри оголошене того дня перемир’я, бойовики пішли в потужний наступ. За півгодини наших сусідів вибили з їхніх позицій, тож ми потрапили в оточення. Побачивши танки, мій командир взяв РПГ і наказав взяти постріли до нього та йти за ним. Коли ми йшли по соняшниковому полю, по нас почав стріляти снайпер. Одна з куль просвистіла поруч зі мною. Ми присіли. Командир вигукнув: «Це не твоя. Пішли далі, ми повинні це зробити!» Коли сходили на пагорб, по нам відкрили щільний вогонь, кулі падали, як дощ. На пагорб нам зійти так і не дали. Ми спустилися, командир відстрілювався з підствольного гранатомета, а мені наказав викликати по рації капітана Євгена К. на БМП, щоб той вивіз нас з-під вогню. Євген разом із медиком, ведучи вогонь з БМП, зумів дістатись до нашого пагорба, за яким на кількох автомобілях рухались бойовики.

І ми атакували колону.

Капітан Євген К. виявився дуже хоробрим та досвідченим офіцером. Втекти до посадки бойовики не могли, бо самі ж її замінували. Наблизившись менше ніж на сто метрів, ми почали розстрілювати їх, заходячи то з однієї, то з другої сторони. Тактика виявилась дуже ефективною: поки один перезаряджав зброю, другий вів вогонь. Коли закінчилися боєприпаси і ми почали відходити, в нашу БМП влучив снаряд. Я впав на заднє сидіння, машина майже зупинилась, пішов їдкий дим. Капітан наказав залишити машину. Висунувши голову, я побачив, що ПТРК, який знаходився на броні, горить. Я намагався відчинити задній люк, але марно. Тоді почав вибиратися з машини поряд із палаючим ПТРК. Тоді пролунав ще один вибух, мене викинуло з машини в бур’яни. За мить я нічого вже не бачив. Здалося, що в мене повилазили очі. Рятуючись від обстрілу, я навмання поповз далі в бур’яни.

На ходу дістав гранату, витягнув кільце. Почав терти очі, зрозумів, що вони вціліли. Отже, мене лише контузило, але це мине. Через деякий час усвідомив: мене не переслідують, я врятувався. Розстібнув бронежилет та виповз з нього. Мене тіпало, як у трясці. Почав шукати кільце, щоб деактивувати гранату. Невдовзі по полю почали стріляти танки. Я раніше ніколи не чув, як летять та вибухають танкові снаряди. Я нарахував близько двадцяти вибухів. І кожен з них, думав, буде останнім для мене. Кільце я шукав більше години. І таки знайшов…

Недовго відлежавшись, вирішив вибиратися до своїх. Місцевість я трохи знав. Вирішив дістатися до залізниці та сісти в електричку, яка ходила навіть під час бойових дій. Вона зупинялася неподалік села, в якому ми були напередодні, і де познайомились з жінкою, яка нашому приїзду дуже зраділа. Першу ніч я повз через поле, чітко усвідомлюючи, що до посадок наближатися не можна, бо вони заміновані. Повз навмання. Щоб не замерзнути, напхав під камуфляж сухої трави. Попри те, що було холодно, а серце так калатало, що, здавалося, вилетить, на кілька годин вдалось заснути.

Прокинувшись, зрадів, бо повернувся зір. До того населеного пункту я йшов 3 доби. Пересувався дуже обережно, довкола були мінні поля, дорогами рухалися групи бойовиків.

Майже діставшись потрібного села, я трохи перепочив, а тоді зрозумів, що селище захоплене бойовиками. Я зняв форму та пішов до будинку тієї жінки, видаючи себе за місцевого жителя. Я постукав у двері, жінка прочинила їх та покрутила головою. З сусіднього подвір’я вийшла старенька бабуся, я попросив у неї води. Раптом з’явились бойовики. Мене відвезли до будівлі колишнього головного управління СБУ в Луганську.

*У полоні я пробув 52 доби. Спочатку мене били, вимагаючи, щоб я зізнався в тому, що начебто є офіцером Національної гвардії. Постійно погрожували відрізати палець та відвезти в якийсь напівзруйнований населений пункт та віддати місцевим, які вважають, що це зробили українські військові. Однієї ночі мене допитували, як вони самі назвалися, «морські піхотинці». Коли дізнались, що в мене 5 дітей (найменшому з них лише 6 місяців **— Авт.**), сказали: «може, тебе хоч діти врятують» та почали вибивати адресу моєї родини. Після того допиту я хотів накласти на себе руки…*

Разом з нами в підвалі були й місцеві жителі, які не прийняли влади бандитів. Одного разу привезли чоловіка, в минулому — офіцера УБОЗу. Терористи побачили, що в нього є автомобіль Toyota Camry. Згодом прийшли до нього додому. Кілька годин били, а потім забрали машину та винесли з будинку все цінне. А ще він мені розповів, що в Луганську бойовики розмістили оголошення, яким солодкими обіцянками щодо працевлаштування спокусили колишніх працівників силових структур. У визначений час зібралося близько 200 осіб. Їх оточили озброєні люди, побили, запхали у вантажівки та вивезли в невідомому напрямку…

Наостанок прошу передати моїй родині, що я живий. Я не боягуз, я не зрадив ні країну, ні дітей, ні командира. Сподіваюся, скоро побачимось. Мій командир вижив у тому бою і навіть передав мені привіт. Я прагну повернутися до свого підрозділу та далі визволяти свою землю від бандитів та агресорів!»

Цю розповідь Євгена наш кореспондент записав одразу після його звільнення з полону.

Олексій МАЗЕПА,
із зони АТО

● УДАРИ ПО ТИЛАХ

АТАКУЮТЬ ПСЕВДОВОЛОНТЕРИ,

АБО ЯК ВОРОГ НАМАГАЄТЬСЯ ВБИТИ КЛИН МІЖ НАРОДОМ ТА ВІЙСЬКОМ

За інформацією представника штабу АТО полковника Валентина Федічева, зокрема на напрямку Маріуполя розгорнуто загін інформаційно-психологічних операцій Генштабу ЗС РФ (і це лише один з підрозділів інформаційних військ РФ, чисельність яких, за деякими даними, близько п'яти тисяч осіб).

— Головним їхнім об'єктом є населення на підконтрольній українському війську території Донбасу. Завдання — поширювати неправдиву інформацію задля створення протестних настроїв серед населення територій, де контролюють ситуацію українські підрозділи. Вчиняти провокації, — розповів полковник Валентин Федічев.

За його словами, зафіксовані випадки, коли на наші позиції приїздять люди, які вдають із себе волонтерів. Розпитують про проблеми, уважно вивчають місцевість, прив'язки, кількість військовослужбовців, озброєння, техніку. Аби зігрітися, інколи пропонують випити коньяку. І такі вояжі псевдоволонтерів на кілька наших блокпостів мали сумні наслідки. Після вживання навіть незначної кількості коньяку з рук відвідувачів блокпосту у солдатів за деякий час виникали галюцинації. Хлопці «бачили» терористів, які йшли в наступ. Один з танкових екіпажів відкрив хаотичний вогонь, потім вивів машину з укриття. Офіцера, який намагався їх зупинити, скосили кулеметною чергою. Кожного разу, а таких випадків вже зафіксовано чотири, після пригощання наших солдатів коньяком псевдоволонтери передбачливо забирали пляшку із собою, аби залишалося таємницею, що підсипають у цей «гуманітарний» напій. Ворог має на меті дискредитувати українське військо в очах місцевого населення та світу, мовляв, воно не дотримується перемир'я, навіть обстрілює мирне населення. Це чергова спроба зробити з нашого солдата «карателя».

Фото з архіву «НА»

В ОДНОМУ ІЗ СІЛ НЕЩОДАВНО ОБСТРІЛЯЛИ З МІНОМЕТІВ ПОХОРОННУ ПРОЦЕСІЮ. ШІСТЬ 120-ММ МІН ВБИЛИ СІМОХ ТА ПОРАНИЛИ 17 ТАМТЕШНІХ МЕШКАНЦІВ. ПРАЦЮВАЛА ГРУПА ДИВЕРСАНТІВ

А ще такі дії ворога завдають удару по волонтерських організаціях, по їхньому величезному авторитету в українському суспільстві і непохитній довірі до них нашого солдата. Такі випадки можуть викликати певні остороги військових щодо дійсно щирих прагнень десятків тисяч українців допомагати війську. На це ворог і розраховує. Волонтерський рух в Україні на підтримку спочатку Майдану, а тепер українського війська не має прецедентів. Такого масштабу народної підтримки незалежно від віку, професії, регіону проживання українців ніхто не очікував, а надто — у Кремлі. Тому і завдаються удари по наших тилах. Це намагання ворога вбити клин між українськими народом і армією.

Як протидіяти таким провокаціям? Волонтерський рух має ще більше згуртуватися та організовуватися. Можливо, варто переглянути перелік товарів, особливо продовольчих, які поставляються благодійниками у військо, щоб позбавити ворога можливості труїти нашого солдата. Я маю на увазі, наприклад, воду, цукор, крупи (нефасовані) та інші товари, в які легко можна додати отруту, галюциногенні речовини. Валентин Федічев при цьому радить пам'ятати, що на території РФ залишились усі хімічні лабораторії, які раніше ефективно працювали на КДБ СРСР.

Початок на 1-й стор.

Розповів офіцер штабу АТО і про інші методи інформаційно-психологічного впливу, які застосовує ворог.

В одному із сіл, де компактно оселилися греки, нещодавно обстріляли з мінометів похоронну процесію. Шість 120-мм мін вбили сімох та поранили 17 тамтешніх мешканців. Причому обстріл вівся з підконтрольної нашим підрозділам території. Схоже, працювала група диверсантів. Пізніше з тимчасово контрольованої терористами території вдарили «Градами» по наших підрозділах, які займали позиції неподалік цього села. Основний удар завдали по військових. Ще кілька снарядів впали поряд із сільським кладовищем. Пізніше терористи наголосили, що стріляли по позиціях українських військ, а оскільки ті знаходяться неподалік села, постраждали і тамтешні мешканці, хоча найбільшої біди наробив саме мінометний обстріл. Все вказувало на те, що акція готувалась заздалегідь. У такий спосіб ворог прагне скомпрометувати українське військо, створюючи нові жахалки про наших солдатів, мовляв, ці нелюди обстрілюють навіть жалобні процесії.

Наступного дня в селі поширили листівки, в яких закликали зібратися на мітинг біля мосту, який не лише з'єднує сусідні населені пункти, але є важливою транспортною артерією для наших військ. У тексті листівок були заклики виступити з протестами проти базування на мосту та неподалік села українських військових. Мовляв, їхнє перебування там створює загрозу для тамтешніх мешканців. Адже від регулярних обстрілів підрозділу, який охороняє міст, може постраждати й цивільне населення. При цьому про плани щодо знищення мосту, там сказати «забули». Більше того, на селищне зібрання запросили журналістів, які мали шляхом показу людей похилого віку на милицях, зворушливих облич зі сльозами на очах та заготовлених вигуків активістів створити черговий емоційний репортаж про те, як нібито нестерпно важко живеться людям у підконтрольних українському війську районах. Такі сюжети, як правило, готуються за принципом — чим більша брехня, тим швидше в неї повірять.

ПЕРЕМОГА НА ФРОНТІ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ВІЙНИ НЕ МЕНШ ВАЖЛИВА, НІЖ ПЕРЕМОГИ У БОЯХ. НАСЕЛЕННЯ ДОНБАСУ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ПСИХОЛОГІЧНО ВРАЗЛИВИМ

До речі, села, в яких компактно проживають греки, є й по той бік лінії фронту. Але ж вони не збираються на протести. Бо за інакомислення чи відверте невдоволення там можуть фізично знищити.

— У ході дискусії з мешканцями села нам вдалося зняти з них «російські окуляри». Більшість з них починають розуміти, що для терористів вони є лише інструментом реалізації інформаційно-психологічної операції. Більше того, селяни запропонували нашому підрозділу розміститись у будівлі придорожнього кафе. Ми пообіцяли, що важка військова техніка через село не ходитиме. Сільський голова показав місце, де зручно навести переправу для неї, — розповів полковник Валентин Федічев і додав: — Більшість місцевих мешканців у районах, що межують з позиціями незаконних озброєних формувань (НЗФ), вже побоюються виганяти українські війська, навіть попри часті загрози їхніх обстрілів з боку НЗФ. Адже вони вже добре знають, хто є хто. Вони побачили тих «бандерівців», якими їх залякували, закликаючи боронити Донбас зі зброєю в руках, і багато що в їхній свідомості стало на місце. Бо саме солдати зі Львова, Вінниці, Чернігова визволяли міста Донбасу та позбавили їхніх мешканців страху перед тероризмом і ризику бути вбитими за інакомислення.

Словом, перемога на фронті психологічної війни не менш важлива, ніж перемоги у боях. Населення Донбасу залишається психологічно вразливим. В окремих регіонах воно й досі перебуває під впливом російських засобів масової інформації, продовжує отримувати вкрай небезпечні для свідомості інформаційні ін'єкції провокаційного змісту.

Дмитро РОМАНЮК,
із зони АТО

●ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Двісті метрів... Багато це чи мало? Зовсім трохи, якщо чудового весняного дня тобі треба пройти цю відстань, щоб зустрітися з коханою дівчиною або друзями. Або — відстань, що раптом стає величезною дистанцією між життям і смертю, між подвигом і трагедією. Останні двісті метрів у твоєму житті, які тобі все ж вдається не проповзти, а пролетіти...

Пам'ятник, зведений мешканцями села Садового на місці загибелі героя — лейтенанта Сергія БОНДАРЕНКА

ПОЛІТ У БЕЗСМЕРТЯ

Двадцять три прожитих роки — багато це чи мало? Звісно, доволі солідно, якщо ці роки прожиті гідно, якщо вже у двадцять три ти не просто здійснив свою мрію — яку багатьом не вдається досягнути й до кінця життя, — а зумів стати одним із найкращих у своїй справі. Ти не тільки зустрів гідну кохання людину, створив сім'ю, і вдома на тебе чекає синочок, який має те саме ім'я, що й ти. Господи, як же цього мало! Якщо тобі вже ніколи не буде двадцять чотири... І ти не тільки розумієш це, а й приймаєш про це рішення — сам. Головне рішення твого життя. Головне і останнє...

Ласкаве квітневе небо над Україною. Мабуть, не добереш для нього кращого порівняння. Розкинулася від горизонту до горизонту безкрая ніжна блакить, ще не випалена літнім світилом, але вже очищена від зимових насуплених хмар. Тридцять років тому — у квітні 1984-го це ласкаве небо несло в собі сріблястого птаха. Лейтенант Сергій Бондаренко здійснював переліт з одного із військових аеродромів на Харківщині на таке саме летовище, що розташоване в Чернігівській області. Сергія, незважаючи на дві зірочки на погонах і молодість, заслужено вважали льотчиком-асом.

Коли рівний гул авіаційних двигунів змінився тривожною тишею: ні паніки, ні страху не було. Дії в нештатній ситуації відпрацьовані до автоматизму — у навчальних класах, на тренажерах, у тренувальних польотах. — «Зараз, зараз... Ось так... Та заводься!!!» Стрепенувшись і здригнувшись ще кілька разів, «серце» літака, що здавалося надійним у момент вильоту, зупинилося — уже назавжди.

Напевно, цієї миті завмирали й серця військових диспетчерів, які вели злощасний «борт» за встановленим повітряним коридором. Відчайдушна боротьба пілота за порятунок крилатої машини передавалася їм короткими доповідями, рваними словами й фразами, кожна з яких дедалі більше переконувала в тому, що в такій ситуації може бути тільки один вихід. Ще кілька секунд — і це стало очевидним. Літак стрімко втрачав висоту, тоді прозвучала остання команда: «Негайно покинути борт!» А у відповідь по-військовому чітко: «Стрибати не можу! Піді мною населений пункт...» Жителі села Садового, яке простягалося внизу, до останньої хвилини не підозрювали, що з ясного весняного неба на них може звалитися смерть. Близько сотні селян, з головою занурені в сільськогосподарські роботи тієї пори, коли «день рік годує», побачили літак вже у хвилини, коли він пронісся над вулицями Садового, ледь не зносячи дахи крайніх будинків. А потім — впав у полі, огорнувшись вогненним спалахом.

ЛІТАК СТРІМКО ВТРАЧАВ ВИСОТУ, ТОДІ ПРОЗВУЧАЛА ОСТАННЯ КОМАНДА: «НЕГАЙНО ПОКИНУТИ БОРТ!» А У ВІДПОВІДЬ ПО-ВІЙСЬКОВОМУ ЧІТКО: «СТРИБАТИ НЕ МОЖУ! ПІДІ МНОЮ НАСЕЛЕНИЙ ПУНКТ...»

У героїв немає чужих людей

Можливо, тим і відрізняються герої від звичайних людей, що немає для них у цьому світі, тим більше на своїй землі, чужих людей, через яких можна переступити, як через щось неважливе, несуттєве. І думають вони останньої миті, не про себе й не про тих, кого люблять і турбуються, а про людей, яких зобов'язані захистити й врятувати будь-якою ціною. Будь-якою...

Його життя було прямим, як злітна смуга. Батько Сергія не був військовим, але все життя пропрацював на підприємстві, що належало до «оборонки». Можливо тому таке прагнення до військової служби, що проявилося ще з дитинства. Закінчивши 8-й клас, Сергій вступив у Київське суворовське училище, а потім став курсантом Харківського вищого авіаційного училища льотчиків. І там став одним із найкращих, адже стипендію імені Ленінського комсомолу абикому не давали. Навчання поєднував із заняттями спортом — був хорошим легкоатлетом.

Голова місцевої ветеранської організації, член президії ветеранських організацій Ніжинського району й Чернігівської області Григорій КАРАПУТА

Він не просто жив, а здавалося нісся по життю. Наче знав чи передчував, що відміряно йому надто мало. Як там кажуть: «Чоловік у своєму житті повинен посадити дерево, побудувати дім і виростити сина»? На жаль, власного сина виростити він не встиг — на момент загибелі героя молодшому Сергію Бондаренку тільки-но виповнилося три місяці... Але якщо взяти до уваги врятованих льотчиком синів, дочок, жителів Садового, то вистачить не на один десяток гідно прожитих життів.

Садове пам'ятає свого рятівника, шанує його. Не тільки діти, а й онуки тих, що залишилися живими завдяки самопожертві героя, приходять до скромного пам'ятника, що встановлений на місці катастрофи літака, не лише в річницю трагедії, а й у поминальні дні, у дні весільних церемоній. У селі є й інша добра, на мій погляд, традиція — випускники місцевої школи (де пам'яті Сергія Бондаренка присвячено спеціальний стенд) зустрічають біля згаданого монумента перший світанок свого дорослого життя. Лейтенант Бондаренко й нині, через тридцять літ, залишається, як і годиться льотчикові-асу, «провідним» — своїм героїчним прикладом, своєю світлою пам'яттю він вказує правильний курс тим, хто тільки «стає на крило» в цьому житті. Але й це ще не все.

Долі переплелися

Згадаємо вже про іншу людину, уродженця села Садового — Григорія Карапуту. Так уже склалося, що життєві історії двох героїв нашої розповіді переплелись якнайтісніше — хоча вони ніколи й не зустрічалися. Що поєднує Сергія Бондаренка й Григорія Карапуту? Обидва вони ті, ким може й повинна пишатись Україна — патріоти, офіцери, Воїни, саме так — з великої літери. Шлях Григорія Михайловича до офіцерських погонів був непростим та дещо крутим. Карапута не вступив із першої спроби до Львівського вищого військово-політичного училища, служив строковиком. Не підписують Бог тільки знає вже який за рахунком рапорт на вступ до училища (мовляв, відмінні солдати й тут потрібні!). Йде до школи прапорщиків, продовжує службу й все одно стає курсантом військового училища. Воістину правильно сказано: «Дорогу здолає той, хто йде». Географія служби — від Німеччини до Монголії, від крайніх північних широт до пекельних пустель Афганістану й Сирії. Військова академія та служба в контррозвідці, зауважимо, зовсім не на «кабінетних посадах» — свідчення тому два ордени Червоної Зірки й чимало інших нагород. З розпадом Союзу вагань не було — додому, тільки додому! Можна було б, звісно, залишитися, зробити кар'єру в іншій країні, але... Десь там, на Чернігівщині, шумів могутнім гіллям ще дідом посаджений дуб біля рідного дому... Для таких як Карапута, поняття «Батьківщина» — не порожній звук і не пафосне слово, бо суть його вони осягають, проливаючи у бою кров за рідну землю.

БЛИЗЬКО СОТНІ СЕЛЯН ПОБАЧИЛИ ЛІТАК ВЖЕ У ХВИЛИНИ, КОЛИ ВІН ПРОНІССЯ НАД ВУЛИЦЯМИ САДОВОГО, ЛЕДЬ НЕ ЗНОСЯЧИ ДАХИ КРАЙНІХ БУДИНКІВ. А ПОТІМ — ВПАВ У ПОЛІ, ОГОРНУВШИСЬ ВОГНЕННИМ СПАЛАХОМ

САДОВЕ ПАМ'ЯТАЄ СВОГО РЯТІВНИКА, ШАНУЄ ЙОГО. НЕ ТІЛЬКИ ДІТИ, А Й ОНУКИ ТИХ, ЩО ЗАЛИШИЛИСЯ ЖИВИМИ ЗАВДЯКИ САМОПОЖЕРТВІ ГЕРОЯ, ПРИХОДЯТЬ ДО СКРОМНОГО ПАМ'ЯТНИКА НЕ ЛИШЕ В РІЧНИЦЮ ТРАГЕДІЇ, А Й У ПОМИНАЛЬНІ ДНІ, У ДНІ ВЕСІЛЬНИХ ЦЕРЕМОНІЙ

Сьогодні Карапута — фермер, гарний господар, що заслужив авторитет і повагу односельців та місцевої влади. Але для нього, мабуть, найважливіше — бути головою місцевої ветеранської організації, членом президії ветеранських організацій Ніжинського району й Чернігівської області. Скільком людям, ветеранам Великої Вітчизняної війни він допоміг домогтися встановлення їхнього статусу, визнання їхніх заслуг! І не тільки їм. Чи не першим питанням, в якому він проявив повною мірою притаманні йому принциповість і цілеспрямованість — увічнення пам'яті рятівника Садового — Сергія Бондаренка. Облаштування й постійний догляд за пам'ятником на місці загибелі героя, організація приїзду в Садове рідних льотчика — цим Григорій Михайлович не обмежився. Головна вулиця села, як і більшість головних вулиць усіх без винятку населених пунктів СРСР, мала ім'я вождя світового пролетаріату, який у Садовому ніколи не був. (Уже хоча б тому, що створили його за п'ять років після смерті Ілліча). Але хіба так мало бути, якщо жив на світі той, хто врятував село ціною власного життя?!

І Карапута взявся за справу, допомагали йому всі жителі населеного пункту. Чи легко було домогтися перейменування тоді, коли ще такими сильними були радянські поняття й стереотипи? Судити вам... Нині головна вулиця Садового названа на честь героя Сергія Бондаренка.

Його політ у безсмертя триває. Ось тільки шкода, що через тридцять років після того, як був здійснений подвиг, він так і не відзначений жодною державною нагородою України. Можливо тепер, у годину грізних випробувань, що насунули на нашу країну, саме тоді, коли так необхідні приклади героїзму співвітчизників на нашій землі, подвиг лейтенанта Сергія Бондаренка може й повинен бути увічнений на державному рівні?

Олександр ІВАЩЕНКО,
Київ

● НОВІТНЯ ІСТОРІЯ ВІЙСЬКА

ЯК «СКОРПІОН» СТАВ ЕКСПОНАТОМ

Військовослужбовці 11-го батальйону територіальної оборони спільно з представниками волонтерських організацій передали на зберігання до Національного військово-історичного музею України новий експонат — бронеавтомобіль серії «Скорпіон».

У минулому волонтери за рахунок благодійних внесків переобладнали автомобіль УАЗ-469 у бойову машину та передали її до 11-го батальйону «Київська Русь», який в той час виконував бойові завдання в районі Слов’янська.

— Користуючись нагодою хотів би подякувати командирові батальйону та всьому особовому складу підрозділу за успішне виконання бойових завдань, — зазначив під час передачі бронеавтомобіля заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед. — Упевнений, що в подальшому 11-й батальйон буде забезпечений технікою та матеріально-технічними засобами у повному обсязі.

За його словами, зразок техніки наочно свідчить про співпрацю волонтерів зі Збройними Силами України.

Директор Національного військово-історичного музею України Владислав Таранець розповів, що нині кожен охочий має нагоду доторкнутися і подивитися на новітню історію війська, яка твориться на наших очах. Бронеавтомобіль, який експонується перед парадним входом до музею, перебуватиме там, доки батальйон «Київська Русь» знову не відправиться в зону проведення АТО. Якщо підрозділ забезпечать іншою технікою, цей експонат залишиться у Національному військово-історичному музеї.

— Ми передали цю техніку для музею, щоб люди бачили, що є країна, нація, яка всіма силами вболіває за нашу перемогу, робить для цього все можливе, — зазначив командир 11-го батальйону територіальної оборони Збройних Сил України «Київська Русь» полковник Олексій Савич.

Микола ФЕДОРКІВ,
«Народна армія»

● ЗВЕРНЕННЯ ДО ЗАХИСНИКІВ

«Повертайтеся. Якщо ви вернетеся сильними — ви зробите сильнішими нас. Якщо ви вернетеся понівеченими, із хворими душами — ми вилікуємо вас, віддамо вам своє тепло так само, як ви віддавали свої життя за нас».

Наталія МОСЕЙЧУК,
телеведуча каналу 1+1

● ПІДТРИМКА ВІД «УЛЬТРАС»

«ДЕРБІ ТЕПЛИХ ШКАРПЕТОК»

Між футбольними фанатами київського «Динамо» та дніпропетровського «Дніпра» завжди були братні відносини. А ще ці молоді люди відомі своїми акціями на підтримку єдності України та допомоги її Збройним Силам.

Так, напередодні матчу між «Дніпром» та «Динамо» фанати оголосили акцію «Дербі теплих шкарпеток», в рамках якої вони закликали усіх прихильників футболу приносити теплі речі для бійців, які перебувають у зоні проведення АТО. Теплий одяг, взуття, спальники, зимові рукавиці і шкарпетки, які зараз вкрай необхідні солдатам, усі небайдужі приносили до фан-клубу «Дніпра». Київські вболівальники збирали допомогу перед від’їздом на матч, тож привезли із собою мікроавтобус, завантажений речами, необхідними нашим воїнам взимку. Також «ультрас» зазначають, що частину коштів, отриманих від продажу білетів у фан-сектори, вони направлять на потреби українських військових. А під час матчу фан-сектор дніпрян прикрашав величезний банер із написом «Слава воїнам України».

● ПЕРЛИНИ МУДРОСТІ

Ми б’ємось за те, чому нема ціни у всьому світі — за Батьківщину.

Олександр ДОВЖЕНКО

Дорожче Батьківщини, де ми народилися, — лише Батьківщина, яку ми завоювали.

Андрій КОВАЛЬ

Ти мій рід, ти дитина моя,
Ти вся честь моя й слава,
В тобі дух мій, будуще моє,
І краса, і держава!

Іван ФРАНКО

● ПРОГНОЗ ПОГОДИ ВІД ВІЙСЬКОВИХ МЕТЕОРОЛОГІВ

По Україні на 8-11 листопада: *Мінлива хмарність. Переважно без опадів, лише 8–9 листопада на заході місцями невеликий дощ. Вночі та вранці місцями туман. Вітер південної чверті, 5–10м/с. Температура повітря 8–9 листопада у західних областях та у південній частині вночі +5...+10°С, вдень +14...+19°С; на решті території +3...+8°С, вдень +11...+16°С. 10–11 листопада вночі +2...+7°С; вдень +8...+13°С, на заході та півдні +12...+17°С.*

По Києву та області на 8-11 листопада: *Мінлива хмарність. Без опадів. Вітер південної чверті, 5–10м/с. Температура повітря 8–9 листопада вночі +3...+8°С, вдень +11...+16°С. 10–11 листопада вночі +2...+7°С, вдень +8...+13°С.*

● МИСТЕЦЬКА ПІДТРИМКА

НАРОДНІ АРТИСТИ МАЮТЬ БУТИ З НАРОДОМ

У розташуванні одного з підрозділів, задіяних у проведенні антитерористичної операції на Сході країни, ми зустріли народного артиста України Олега Гаврилюка. Як розповів співак та поет, свій перший концерт у зоні АТО він дав ще на початку вересня разом із сином та донькою. Днями він виступив перед нашими військовими на передовій уже в одинадцяте. Після першого концерту його сину зателефонувала його колишня вчителька з вокалу, яка подякувала за ту справу, яку він робить разом з батьком. На думку співака, у зоні АТО зібралася еліта українських націй, справжні патріоти нашого народу, в яких Україна — у серці.

В РЕПЕРТУАРІ ОЛЕГА ГАВРИЛЮКА БЛИЗЬКО 1500 ВІРШІВ ТА ПОНАД 200 ПІСЕНЬ. СПІВАК ВИКОНУЄ ВИКЛЮЧНО СВОЇ ПІСНІ І ЗАВЖДИ ТІЛЬКИ НАЖИВО

Одного разу він привіз бійцям 95-ї окремої аеромобільної бригади дитячі малюнки з селища Шкарівка Білоцерківського району Київської області. На прохання школярів, співак сфотографував десантників з малюнками та виклав ці фото на своєму сайті. А вже наступного дня, спілкуючись з керівництвом школи, дізнався, що військові телефонували дітям за номерами, написаними на звороті малюнків та дякували за підтримку.

— Цього разу я приїхав до зони АТО, щоб дати концерт у Пісках, які тепер є «воротами» до донецького аеропорту. Як відповідь на нещодавній концерт Йосипа Кобзона в Донецьку. На жаль, з міркувань безпеки мені цього зробити не дозволили. Для мене його виступ став особистою трагедією. Донедавна він був моїм сценічним ідеалом. Я добре пам’ятаю його слова: «Якщо у залі більше трьох людей — я співаю». Його виступ у Донецьку я розцінюю або як «старечий маразм», або, що точніше, як слідування визначенню «Батьківщина там, де мені більше платять», — зазначив Олег Гаврилюк.

Співак жалкує, що не так багато українських артистів приїздять до наших військових на передову. Більшість обмежується виступами у шпиталях Києва, Одеси, Вінниці. За словами Олега, проблема полягає в необхідності витрачати власні гроші на транспорт, оренду звукового обладнання та речі, необхідні військовим, бо приїхати до солдатів з порожніми руками просто соромно.

— Хочу звернутися до вас, панове народні артисти. Якщо ви маєте звання «Народний артист України», то повинні бути з народом! Ви сьогодні заробляєте гроші лише завдяки тим хлопцям, що боронять нашу незалежність, — наголошує Олег Гаврилюк.

Насамкінець співак попросив через газету передати нашим хлопцям таке: «Бажаю вам, щоб усе це скоріше закінчилося. Щоб проблеми війська, конкретного солдата були завжди пріоритетними для керівництва держави та Міноборони. А також хочу звернутися до громадян України, які часто демонструють

Русским солдатским матерям

Великий Путин СУКА и СЛАБАК!
Где честь? Где офицерская порода?
Своих солдат хоронит, как собак,
Боится гнева Русского народа.
Как шизофреник держится за трон,
Ехидна в маске доброго мессии…
А в Украине тысячи ворон
Клюют тела мальчишек из России.
Мы умираем у себя в стране,
За жен, за матерей, детей и внуков,
А Ваши дети служат Сатане!
Их, как собак хоронит эта СУКА!

так званий «диванний патріотизм». На людях намагаються розмовляти українською мовою, носити вишиванки. І на цьому їхній патріотизм закінчується. Шукайте можливість допомагати конкретними справами конкретним людям. Щоб наш солдат якнайшвидше відстояв мир на нашій землі і Україна розквітала!»

Олексій МАЗЕПА,
із зони АТО

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 10630
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 28247

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Роман БАКУМЕНКО
Провідні літературні співробітники — Юлія ГОРБАНЬ, Оксана МАРЧУК

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua

Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов’язкове.